

at betale, saa er det netop, vi skulle sige Net, thi saa kommer det til at stride imod det, som den høitærede Premierminister for saa Dage siden saa høitideligt lovede os; at man ikke vilde benytte Overgangstiden til at berøve os den fuldstændige Udøvelse af den Frihed, vi nyde, og vilde være en Maade at benytte Overgangstiden paa, som jeg gjentager det, stod i den fuldkomne Modsigelse til det, som den ærede Indenrigsminister her paa det Høitideligste har erklæret, for at bringe os til at følge Regjeringens Indskydelser med Hensyn til Grundlovsudkastet. Den ærede Finantsminister kan ikke ville sætte sig i denne Modsigelse, og jeg er fuldkommen overbevist om, at de Midler, han her taler om, vil han ingensinde komme til at benytte sig af; det er et Slags Skræmsel, han stiller op, — og det har i Virkeligheden Intet at betyde. Den ærede Finantsminister siger meget rigtigt: vi — Regjeringen nemlig — kunne saa søge Hjælpeklæderne paa de Steder, hvor de ærede Herrer ingen Modsigelse kunne gøre derimod; men, siger han endvidere, forsaavidt som jeg skal have Udlæggene godtgjorte igjen for Kongeriget Danmarks Andeel, saa maa jeg søge det her ved Bevilling. Den ærede Minister siger: Regjeringen kan gjøre det, det vil sige, der er en fuldstændig absolut Net dertil; men jeg siger, Regjeringen kan det ikke; thi det vilde være et Misbrug af Regjeringens Stilling, fordi det vilde skaffe en Adspjittelse og et nyt Prægravations-spørgsmaal frem i dette Dieblif, da vi skulle søge Enighed i Overgangstiden. Det er en ganske forunderlig Ting, hvortil den ærede Minister knytter sin hele Udvikling i denne Sag; hvad have vi gjort med Hensyn til Krigsministeriet? Have vi nægtet Krigsministeren en eneste Skilling, som vi kunde anerkende for nødvendig til Statens Tjeneste? En Administration, som i en Række af Aar har vist sig dyr, have vi fulgt med, saalænge der kunde vise sig Gnist af Nødvendighed derfor, men det første Dieblif, hvor der ikke kunde siges Andet om denne Nødvendighed end: „jeg vil ikke opgive det, som er Kronens Prærogativ,“ — og som dog ikke er Kronens Prærogativ, — uden at man paa nogen Maade

oplyste os om Nødvendigheden, saa sagde vi: vi kunne ikke. Hvad gjorde man for at bevise os Nødvendigheden? Jeg vil her holde mig til de 200,000 Rbd. til Vedligeholdelsen af Troppeskærken, da den ærede Minister netop hentydede dertil. Man gif tilbage bag Aaret 1839 og søgte sine Sammenlignelsepuncter der, og da vi førte det tilbage til 1848, som er det planmæssige Sammenlignelsepunct, saa sprang man bestandigt fra Undersøgelsen; det skal man vel lægge Mærke til. Men, er der en Nødvendighed derfor, skulde det vise sig, at Forholdene være af en saadan Natur, at disse Midler behøvedes, saa have vi jo seet før, at Krigsvæsenet har vidst at finde Midler langt ud over vor Bevilling, og det med fuldkommen Net; thi Nød bryder Love, og under saadanne Omstændigheder har man ganske simpelt taget de nødvendige Midler, ved Hjælp af vor Bevilling, og paa Ministeriets Ansvar ligeover for os. Hvis det var noget Nyt for os, at Hundreder, Tusender, ja Millioner havde været anvendte paa den Maade til Landets Forsvar og Opretholdelsen af Roligheden; ja, saa var det en anden Sag, saa kunde man sige: I have mødt os med Uvillie, naar vi have brugt Penge under saadanne Omstændigheder, og derfor ere vi angstelige for at gaae ind derpaa, men tværtimod, Regjeringen er her i dette Folkething bleven mødt med Redebonhed og Belvillie, og det har givet enhver Skilling og ethvert Esterkrav, der var blevet begjæret, og som i mindste Maade er blevet retfærdiggjort. Det kan da umuligt være Meningen, at det, at Thinget nu finder, at 85,000 Rbd. til at bygge Stalde for til 3 à 400 Heste er dyrt, og dog alligevel giver dem, og det, at det finder, at et Cavallerieregiment ikke oprettes derved, at man giver Munderinger dertil, og, naar det saa paa vises, hvorledes det kan oprettes, forkaster at give Munderingerne, fordi Landet ikke kan forsvares med dem, er Noget, der skal fremfalde Adspjittelse imellem Regjeringen og Folkerepresentationen i et Dieblif som dette. Det kan ikke være Meningen, og det behøver heller ikke at fremfalde Adspjittelse; thi vi skulle lade det være os sagt, men luffe vore Øren derfor.